

Museum

**PRODEJ DŘEVĚNÝCH
BRIKET**
do krbů a kamen
KAŽDOU SOBOTU

s rozvážkou po okolí po telefonické
domluvě

V létě, v zimě, až do místa pobytu
ekologickou dřevěnou briketu

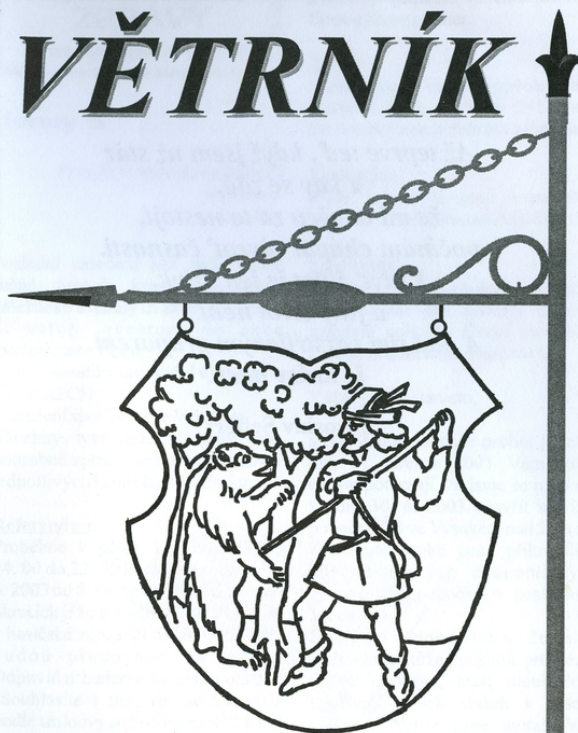
Roman Kašťák, doprava, nákup, prodej

Výdej briket každou sobotu 10. 00 - 20. 00 hodin
Vysoké nad Jizerou 314 (pod sokolovnou)

Objednávky s dopravou na
tel. 481 593 251 po 16. 00 hodině (nebo záznamník)
mobil: 607 129 570

Zpravodaj MěÚ Vysoké nad Jizerou - Větrník 5-6/2003 vedoucí redaktorka
Ludmila Hnyková, náklad 450 ks, cena 10,-Kč. Příspěvky zasílejte do každého
3. v měsíci na MěÚ ve Vysokém n. J. PSČ 512 11. Redakce-Muzeum-tel.: 481 593 118
V roce 2003 vytiskl R. Friede, tiskárna merkantilu Roprachtice - tel/fax 481 593 163

VĚTRNÍK

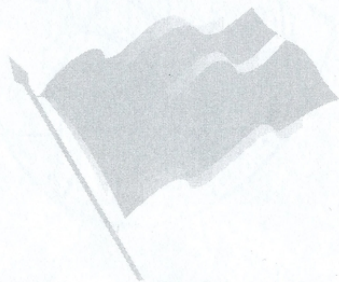

Květen - červen 2003

ZPRAVODAJ MĚSTSKÉHO ÚŘADU
VE VYSOKÉM NAD JIZEROU

*Až teprve teď, když jsem už stár
a kdy se zdá,
že mi to věru za to nestojí,
počinám chápat závrat' časnosti.
Vždyť život je jen vzlyk,
a jiný život není.
A pod tím rozstříleným praporem
je krásy dost.*

Jaroslav Seifert

ZPRÁVY z městského úřadu

Hovory S

*Pravda je vždycky nejsilnější
argument.
Sofokles*

Poslední zasedání MZ bylo velice rušné, protože kromě obvyklých záležitostí se řešily tři závažné úkoly:
1. vstup investora do akce modernizace vleku;
2. problematika investiční výstavby v ÚCHRaPCH;
3. zrušení spořitelny ve Vysokém.
Všechny tyto důležité body jsou podrobně zpracovány a vysvětleny v jednotlivých kapitolách Větrníku.

Referendum

Proběhne v pátek 13. 6. 2003 od 14. 00 do 22. 00 hodin a v sobotu 14. 6. 2003 od 8. 00 do 14. 00 hodin v pěti okrscích jako o volbách. Ve Vysokém v hasičské zbrojnici. Hlasovací listky budou předávány na místě. Odpovídat budeme na jednu otázku: "Souhlasíte s tím, aby se ČR stala podle smlouvy o přistoupení ČR k EU členským státem EU?" Systém jako u parlamentních voleb, tzn. voliči mohou volit kdekoliv na voličský průkaz.

Komunikace

Platí oznámení z minulého čísla. Co se týká ulice Lyžařské, zejména úseku

k MěÚ, je sjednána její rekonstrukce s firmou Baumgartner.

Byty

Čeká se jen na stavební povolení, aby stavba 2 bytů - dvakrát 2+1 - nad školní družinou mohla být zahájena.

Parkování

Bude řešeno a snad konečně i vyřešeno na příštím zasedání MěÚ.

Spořitelna

V plném znění otiskujeme dopis, který dostal pan starosta ohledně uzavření pobočky České spořitelny začátkem dubna letošního roku.

Vážený pane starosto,

s odvoláním na naše osobní jednání dne 31. března 2003 Vám touto cestou potvrzuji, že jsme se rozhodli ke dni 30. 6. 2003 uzavřít servisní pobočku ČS ve Vysokém nad Jizerou. K tomuto kroku jsme přikročili z důvodu nízkých ekonomických výkonů této pobočky v posledních letech.

Jsme si vědomi toho, že naše rozhodnutí může způsobit problémy našim klientům, kteří dlouhodobě využívají našich služeb v rušené pobočce. Velmi jsme uvítali Vaši nabídku k uspořádání prezentace ČS v požární zbrojnici ve Vysokém nad Jizerou dne 24. dubna 2003 od 16. 00 do 18. 00 hodin.

Prezentaci bychom chtěli směřovat do dvou směrů. Prvním je vysvětlení našeho kroku klientům. Druhou část našeho vystoupení bychom chtěli

zaměřit na poradenství a vysvětlení moderního způsobu obsluhy sporožirového účtu prostřednictvím telefonu nebo internetu přímo z domu, bez nutnosti návštěvy v pobočce. Prezentace bude podrobná a bude zde přítomný personál pobočky, paní Bucharová a slečna Hrubá.

V následujícím období do konce června bude mít možnost každý klient přímo na pobočce dohodnout budoucí místo obsluhy v sousedních pobočkách v Semilech, Jablonci nad Jizerou, případně jinde. Náklady spojené s touto akcí jsme připraveni uhradit.

Dalším důležitým nástrojem moderní obsluhy klientů je bankomat umístěný v budově ČS. Ten ve Vysokém zachováváme.

Vážený pane starosto, věřím, že se nám společně podaří zvládnout tuto změnu. Těším se na naši další spolupráci.

S pozdravem

Roman Kracík
ředitel oblastní pobočky ČS Liberec

*_*_*

*Zaslouží-li někdo pochvaly,
dbejte, abyste mu ji neodepřeli.*

*_*_*

Město Vysoké děkuje paní Dlabolové za její nezištnou pomoc při úklidu městského parku.

Další dík patří paní Ludmile

Harčarikové za odbornou pomoc při ošetřování stromků v areálu mateřské školy.

*Z rozhovoru se starostou připravila
Ludmila Hnyková*

NEMOCNICE

Vážení čtenáři,

v této rubrice se budete setkávat již pravidelně se zprávami a informacemi z Ústavu chirurgie ruky a plastické chirurgie (ÚCHRaPCH), která je od ledna 2003 v majetku města Vysokého nad Jizerou. Jak město k nemocnici přišlo?

Se zrušením okresů se změnila vlastnická a zřizovací poměry všech zařízení, jejichž zřizovateli byly okresy. Takovým zařízením byla i naše nemocnice. Stáli jsme před problémem, co dále. Automaticky se nabízelo, tak jako většině zdravotnických zařízení, přejít pod "kraj". Byli jsme jako vedení nemocnice také osloveni okolními nemocnicemi s nabídkou vstoupit do společného podniku, objevila se i možnost prodeje soukromému vlastníkov, možnost přejít pod fakultní nemocnice ať již v Hradci Králové nebo v Praze. Všechny tyto možnosti měly ale jednu hlavní nevýhodu: riziko, že atraktivní provoz nemocnice bude převeden do většího zařízení a nemocnice ve Vysokém nezůstane vůbec.

Nám všem, kteří v nemocnici pracujeme, se ale ve Vysokém líbí, tým zaměstnanců je dobře vyvážený a výborně pracuje a nechtěli jsme ohrožit užitečný program zařízení. Hledali jsme tedy zřizovatele, který by zaručil pokračování provozu nemocnice a kde by i v budoucnu byla jistota, že zřizovatel nebude provoz ústavu poškozovat. Zdálo se nám, že takovým zřizovatelem by mohlo být město Vysoké. ÚCHRaPCH, který náhodně sídlí ve Vysokém, je zařízení velké, spád má celorepublikový a představa, že by zřizovatelem mohlo být malé město, vyšším orgánům nepřípadala rozumná. Téměř všechny nemocnice od svého zřizovatele potřebují dotovat prodělečný zdravotnický provoz, město Vysoké by nemocnici pomáhat financovat provoz nemohlo. Díky dobrému hospodaření nemocnice, dobré investiční politice a dobrému odbornému programu je ale ÚCHRaPCH bez dluhů a ani v minulosti okres nemusel zdravotnický provoz dotovat. Okresní úřad Semily, který nám byl dobrým zřizovatelem, dal městu dobré reference. Nemocnice se užíví sama a po nikom na běžný provoz nic nechce. A tyto skutečnosti vedly nakonec k tomu, že město Vysoké se stalo zřizovatelem ústavu a nemocnice přešla do majetku města. Ve Vysokém tedy zůstal zajímavý provoz, vyškolení vzdělaní lidé a pracovní místa. Do Vysokého budou nadále jezdit lidé z celé republiky (někdy i létat helikoptérou). Budou se nejen léčit v nemocnici, ale i

nakupovat a ubytovávat se ve městě. Doufejme, že město Vysoké nad Jizerou bude dobrým zřizovatelem a že svého rozhodnutí při delimitaci okresů nebude nikdo litovat.

MUDr. Alena Schmoranzová

PS Víte, že v roce 2002:

jsme provedli 3986 operací, poprvé se na nás obrátilo k vyšetření 4439 pacientů, na kontroly přišlo 10 166 pacientů, ošetřili jsme 798 úrazů?

Občanská sdružení

Vysoké poklady v roce 2003

Již ve Větrníku 5/2002 jsme upozorňovali na rozkrádání a poškozování památek na Vysoce. Posledním skutečným zločinem se pak stala krádež sochy sv. Barbory. Občanské sdružení v roce 2002 zajistilo opravu pomníku Antonína Sovy v parku a byly zhotoveny sádrové odlitky desky připomínající Sovův pobyt ve Vysokém a plastiky na pomníku Viktora Dyky. Obě kopie jsou nyní uloženy ve vysokém muzeu.

V letošním roce přichází občanské sdružení se dvěma iniciativami. Podalo návrh na zastupitelstvo města, aby nejčennější a také jistě nejkrásnější plastika v katastru města, socha sv. Josefa na cestě do Sklenářic,

byla uložena a na její místo instalována kopie. Takto bylo postupováno na Karlově mostě v Praze i na zámku Kuks. Celá akce by měla být financována z fondu Ministerstva kultury ČR a Památkového úřadu v Pardubicích.

Společně s vedením základní školy navrhuje občanské sdružení založit ve vysokém parku "Krkonošovu zahrádku" na skalce, která je dnes neudržovaná. Měly by tam být vysázeny rostliny typické pro Krkonoše a škola společně se sdružením by se starala o údržbu.

Občanské sdružení Vysoké poklady přivítá do svých řad všechny občany, kteří by přišli s dalšími návrhy a nabídli spolupráci. Informace o sdružení je možné získat buď ve vysokém muzeu nebo na tel. č. 481 593 481. Rádi uvítáme každou pomoc.

Ivo Vodseďálek

*_*_*

**Každodenní drobné výkony
dodávají světu mnohem víc energie
než ojedinelé hrdinské činy.**

Robert Musil

*_*_*

Ze života církve

Svátek Nanebevstoupení Páně

Je jedním z posledních svátků velikonoční doby. Slaví se ve čtvrtek 40 dnů po velikonoční neděli, tedy mezi 30. dubnem a 3. červnem, letos vychází na 29. květen. Dříve se v kostelích věřícím ukazovalo Kristovo nanebevstoupení velmi názorně - po evangeliu se na provazech vytahoval ke klenbě kostela Kristův obraz nebo socha a na věřící se shora sypalo kvítí a zrní.

Svatodušní svátky

Uzavírají velikonoční čas. Slaví se 50 dní po Velikonocích, letos tedy 8. června. Svátek Sslání Ducha svatého může připadnout na dny mezi 10. květnem a 13. červnem. Protože o svatodušní neděli zdobily oltáře v kostelech květy, nejčastěji růže, říkalo se v našich zemích Svato-dušním svátkům rozálíe.

Zprávy z muzea

Výstava Umění ve Vysokém

Na začátku letošního roku jsme vyhověli prosbě našeho bývalého pacienta pana doktora Knotka,

kterého jako profesionálního fotografa zaujalo nemocniční prostředí natolik, že projevil přání vytvořit jakousi fotografickou výpověď o životě a naší práci v nemocnici. Nechali jsme se přesvědčit také ukázkami z jeho předchozích prací, které byly velmi pěkné a kultivované. A tak mezi námi pan Ivan Knotek strávil několik dní, pro některé fotografické nápady se i vracel a vytvořil množství materiálů, ze kterého vybíral a dále jej zpracovával.

A tak jsme se 3. května v 15. 00 hodin mohli sejít na vernisáži výstavy, která nás až dojala, protože je krásná, když vaše práce někoho inspiruje k tak zajímavé tvorbě.

Fotografie, které dokumentují běh života v nemocnici, jsou velmi civilní, ale přesto mají velký etický náboj. Nehovoří jen o nemocnici ve Vysokém nad Jizerou a o nás, kteří jsme zde zaměstnáni, ale obecně o kolektivitu lidí, kteří spolu pracují, a o práci, jejímž smyslem je pomoc bližnímu. Výstavu doplňují dřevorezby pana Milana Pejřimovského převážně s tematikou rukou.

Při vernisáži se všem pozvaným výstava líbila, doufáme, že bude až do 30. června 2003 hojně navštěvována a že i nezdavotníkům přiblíží práci v naší nemocnici.

MUDr. Alena Schmoranzová

*_*_*

**Krásné je vlastně všechno, na co se
díváme s láskou.**

Christian Morgenstern

*_*_*

Výzva

Vlastivědné muzeum ve spolupráci s občanským sdružením Vysoké poklady připravuje výstavu obrazů Františka Laurina a také malou vzpomínkovou monografii tohoto naivního malíře, kterého si mnozí Vysočtí určitě ještě pamatují. Vypracovává se soupis všech zachovalých obrazů. Prosíme občany, kteří o obrazech vědí nebo je přímo vlastní a byli by ochotni zapůjčit je k vystavení nebo reprodukci, aby se laskavě přihlásili v muzeu.

*_*_*

**Neopouštěj své iluze! Ztratíš-li je,
budeš dál existovat, ale přestaneš žít.**

Mark Twain

*_*_*

Přejeme vám, abyste měli...

dostatečně mnoho štěstí, abyste byli radostní,
dostatečně mnoho zkušeností, abyste byli silní,
dostatečně mnoho smutků, abyste

byli lidští,
dostatečně mnoho naděje, abyste byli
šťastní,
dostatečně mnoho porážek, abyste
byli pokorní,
dostatečně mnoho úspěchů, abyste
neztratili snahu,
dostatečně mnoho přátel, abyste se
cítili dobře,
dostatečně mnoho nadšení, abyste se
rádi dívali do budoucnosti,
dostatečně mnoho víry, abyste šli za
pravdou,
dostatečně mnoho odhodlání učinit
každý nový den lepším,
než byl ten předcházející,
dostatečně mnoho lásky, abyste
proměnili monotónnost obyčejného
dne v krásný zpěv života...

Víte, že . . .

*organizace působící dnes pod názvem
Sdružení zdravotně postižených
pracuje ve Vysokém nad Jizerou
nepřetržitě od roku 1971? Přečtěte si,
co o jeho činnosti uvádí paní Anna
Zemanová, předsedkyně sdružení.*

Naše vysoká organizace byla
ustavena jako Svaz invalidů pro
vnitřně, tělesně, sluchově a zrakově
postižené. Život zdravotně
postiženého člověka je jiný, těžší, ale
i se závažnými obtížemi může být
plnohodnotný. Touto organizací
prošlo hodně lidí, kteří statečně nesli
zdravotní potíže a snažili se podle

svých zdravotních možností pro
společnost konat i různé akce
společenského vyžití. Také my jsme
převzali úkol sloužit i nadále,
zpříjemňovat a obohacovat
společenský život nejen sobě, ale i
druhým.

V roce 1987 jsme k Mezinárodnímu
dni dětí pro vysokou mateřskou
školu s pomocí vysokých důchodců
ušili oblečky pro panenky. Pan Petr
Nečásek udělal i malá ramínka.

V březnu roku 1988 jsme uspořádali
se ZV ROH státního statku
vzpomínkový večer s promítáním
filmu a poutavým vyprávěním o
zájezdu před 20 lety do Jugoslávie.
Besedu řídil pan Ladislav Junek a dr.
Ladislav Kavan.

V dubnu roku 1989 jsme pořádali v
klubu důchodců (u Schrötrů) první
besedu s dr. Václavem Lukášem, a to
o vzniku znaku města Vysokého. Byl
to hezký večer plný pohody a
zajímavého vyprávění.

V srpnu roku 1989 jsme uskutečnili
zájezd do severních Čech. Navštívili
jsme sklářský závod v Novém Boru,
sklářské muzeum, Zákupy - zámek,
muzeum v Liběšicích, projeli jsme se
lodí po Máchově jezeře.

V září roku 1989 byl uskutečněn
zájezd do Krkonoš. Navštívili jsme
muzeum ve Vrchlabí, zajeli jsme na
jarmark do Trutnova a nakonec na
Zlaté návrší. V Hrabačově v
motorestu jsme den ukončili
společnou večeří.

V listopadu roku 1989 jsme
uspořádali druhou besedu, opět s dr.
Václavem Lukášem, a sice k 155.

výročí požáru města Vysokého. Bylo
to velice smutné vyprávění.

*Pokračování příště
Anna Zemanová*

*_*_*

*Životní štěstí neznamená
nemít těžkosti nebo jich mít málo,
ale všechny je zdárně a vítězně
překonat.*

Carl Hilty

*_*_*

Školní okénko

MŠ

Velikonoční oslavy v MŠ

Jako každý rok tak i letos nám
připravily paní učitelky z Mateřské
školy ve Vysokém nad Jizerou pro
naše děti slavnostní uvítání jarních
svátků.

Sešli jsme se všichni k odpolednímu
posezení, které probíhalo v poklidné
tvůrčí atmosféře. Rodiče s dětmi si
přinesli rozkvetlé větvičky, věnečky z
proutí, malovaná vajíčka, mašle,
stužky a mnoho dalších ozdob, které k
Velikonocům neodmyslitelně patří.

Za veselého povídání a chutného
občerstvení jsme vyrobili kouzelné
velikonoční dekorace a prožili jsme
úžasné odpoledne společně se svými
dětmi. Takové chvíle klidu a pohody
jsou v dnešní uspěchané době velmi
vzácné. Děkujeme tedy našim paním
učitelkám za všechnu tu práci a
obětavost, se kterou nám tyto akce
připravují, a přejeme jim hodně
zdraví a elánu do dalších let.

Za rodiče Ivana Smékalová

ZŠ

Poslední zvonění v roprachtické škole

Před dvanácti lety - v září 1991 -
zazněl školní zvonek v Roprachticích
a přivítal nové školáčky. Po dlouhé
odmlce začala škola zase žít. Splnilo
se přání roprachtických občanů a z
jejich iniciativy a zásluhou obecního
úřadu a pana Nosála, který v té době
pracoval na ministerstvu, byla škola v
Roprachticích znovu otevřena.

Kvůli malému počtu dětí nemohla
existovat samostatně, proto se stala
odloučeným pracovištěm Základní
školy Vysoké nad Jizerou. Původně
byly ve škole dva ročníky - 1. a 2.
třída. Časem se počet žáků
zmenšoval, a tak aby se nemusela
škola uzavřít, chodily tu děti ještě i do
třetí třídy. Nyní nastala situace, že do
první třídy nemá kdo nastoupit nejen

od září, ale ani v příštích letech. A tak 27. června rozdá paní učitelka poslední vysvědčení a v roprachtické škole bude zase smutno.

Po celých dvanáct let vyučovala žáky paní učitelka Ludmila Jungová z Jilemnice. Práce v odděleních je náročná a vyžaduje pečlivou přípravu učitele, aby žáci jednotlivých tříd byli vždy zaměstnáni. Paní učitelka dokázala děti vzorně připravit, takže se ve čtvrté třídě bez problémů začlenily do kolektivu spolužáků v plně organizované škole. Jménem vedení školy, dětí i rodičů paní učitelce Jungové děkují a přeji jí do dalších let pevné zdraví a hodně životního optimismu.

Drahoslava Nýdrlová, ředitelka

Patříme k sobě

Podkrkonošská společnost rodičů a přátel dětí zdravotně postižených se sídlem v Semilech připravila hudební, taneční a pěvecké vystoupení v rámci 6. ročníku festivalu Patříme k sobě. Ve Vysokém účinkovali chlapci i dívky z různých ústavů sociální péče ve čtvrtek 10. dubna 2003 v Krakonoši. (Domov Tereza Benešov, Kurovodič, Slatiňany, Jablonec nad Nisou, Markoušovice, Turnov, Stacionář Rváčov, Louny.) Pochopitelně jsme šli a opět to byl nejen pro učitele, ale i pro děti silný zážitek, který ve všech zanechal hluboký dojem. V hodině slohu jsem zadala žákům z 8. třídy několik otázek týkajících se onoho

představení. Snad vás zaujmou některé odpovědi.

Co se ti vybaví při vyslovení Patříme k sobě?

Myslím si, že heslo Patříme k sobě nám dokazuje, že člověk má s tím druhým vždy něco společného, nelze se nad někoho povyšovat, protože je nějaký jiný. Všichni jsme svým způsobem zvláštní, je jedno, jestli barvou pleti, inteligencí nebo velikostí, někteří nemají dobré zdraví, je důležité dokázat se bavit s kýmkoliv jako se sobě rovným. (L. Pacholíkova)

Všichni lidé postižení, ale i úplně zdraví si mají pomáhat. (M. Kvičalová)
Lidé jsou si rovni a mají si navzájem pomáhat a neposmívat se postiženým. (M. Kašťák)
To jejich věčné dětství jim závidím. Známe jednu rodinu, kde mají dva kluky - jednoho zdravého a druhý postižený je takové věčné dítě. (V. Pokorná)
Postižení nechťji být odstraněni, chtějí žít mezi námi. (P. Jechová)
Musíme pomoci lidem s postižením, aby se cítili jako ostatní lidé. (P. Holečková)

Mají takové akce nějaký význam?

Podle mého názoru by tyto akce měly být víckrát do roka, je třeba si uvědomovat rovnoprávnost mezi lidmi. (P. Srna)
Ano, lidé poznají svět postižených a potom je berou úplně jinak. (J. Poláček)

Je to přínosné pro obě strany, účinkující se musí scénku naučit, diváci se pobaví a odmění je potleskem. (J. Friedrich)
Pomohou nám nahlédnout do života dětí, které nemají zrovna veselý život. (S. Čivrná)

Je dobře, že se pořádají takové koncerty, zdravé děti by s postiženými měly být více ve styku, nebudou si z nich pak dělat legraci. (Z. Junková)

Mají význam, lidé se odraňují a jsou šťastnější. (K. Popelová)

Co tě nejvíce zaujalo?

Mně se líbilo všechno, jak vtipně scénky uváděl Krakonoš (T. Tichánek), i recitační kroužek v úvodu byl dobrý. (M. Nosek)
Osobně mě nejvíce zaujal Michael Jackson, asi po mozkové obrně, který to tak neuvěřitelně roztočil a pařil. (V. Regál)
Baletka, ona byla hodně pohybově postižená, ale ohromně se snažila. (E. Machačková)
Pěkná byla pohádka O řepě a cvičení navelikých míčích. (R. Šalda)
S takovým postižením odvážně cvičili a snažili se, jako by byli úplně zdraví. (J. Malýš)
Obdivuji jejich vychovatelky, musí mít s nimi ohromnou trpělivost. (Z. Heyduková)

Každý jsme jiný, ale všichni jsme si rovni.

Výbrala Ludmila Haliřová

*_*_*

Překážky a nesnáze našeho vnějšího života jsou tu jenom proto, aby naše duše mohla prokázat svou sílu.

Rabindranáth Thákur

*_*_*

ISS

Studenti z Vysokého jedou do Bruselu

Chtěli bychom se s vámi podělit o fantastický úspěch, kterého dosáhli studenti naší obchodní akademie. Hejtman Libereckého kraje RNDr. Pavel Pavlík vypsál pro studenty středních škol znalostní soutěž "S námi do Bruselu". Soutěž se týkala znalostí Evropské unie, Nato a Libereckého kraje. První kolo proběhlo na internetových stránkách formou vědomostního testu (40 otázek) a zúčastnilo se ho více než 100 týmů. Naše dva pětičlenné týmy, Drobečci a Máničky, skončily na 1. a 2. místě. Druhé kolo mělo určit pět finalistů. Máničky (dívčata ze 3. ročníku) postupovaly ze 3. místa. V úterý 22. dubna 2003 proběhlo v Liberci finále soutěže. V porotě zasedli: RNDr. Pavel Pavlík (hejtman), MUDr. Přemysl Sobotka (místopředseda Senátu), Daniela Červová (ředitelka Informačního

centra EU v ČR) a Juraj Galovec (zástupce ministerstva obrany). Finále se dělilo na dvě části - první tvořil vědomostní kvíz, ve druhé části měly týmy v deseti minutách prezentovat svůj názor na EU.

Slavnostní vyhlášení vítězů bylo obrovským překvapením, protože mezi výběrovými gymnázii zvítězilo družstvo Mániček z ISS Vysoké nad Jizerou Odměnou jim bude čtyřdenní zájezd do Bruselu.

Děvčatům z O3A blahopřejeme a přejeme pěkné zážitky.

Reditelství školy

*_*_*

Dokud jsme mladí, posilujme svou duši naději; síla, kterou tím získáme, nám později umožní snášet zoufalství.

Thornton Wilder

*_*_*

KULTURA

DIVADELNÍ KUKÁTKO

Růže pro princeznu

Tak se nazývá pohádka, kterou nám zahráli ochotníci z Vysokého. Pro nás

diváky večer 20. dubna byl milým odpočinkovým osvětlením velikonocních svátků. (Repríza se konala 27. dubna odpoledne).

Od prvního okamžiku diváka zaujala zvláštní, nezvyklá scéna. Během děje se ukázalo, že se jedná o "černé divadlo", a tento neobvyklý nápad každého okouzlil. Znovu jsme se přesvědčili, jak jsou vysočtí divadelníci skvělí. Není třeba jednotlivé tvůrce celého představení jmenovat, jejich jména známe z programového plakátu.

Děj pohádky, tak jak si to pohádka žádá, byl velmi prostinký, a přece obsahoval vše, co má pohádka mít. Kladné i záporné povahové rysy jednotlivých postav, hodně rozpustilého veselí i trochu toho bání se.

Všichni, kdo jsme pohádku viděli, se jistě shodneme, že představení to bylo hezké, a malé diváky, kterým hlavně bylo určeno, pohládilo na duši svou krásou a jemností. Díky všem, kteří nám "Růži pro princeznu" v Krakonošově divadle nechali rozkvést.

Vel

*_*_*

Naděni je proto tak neocenitelné, že lidské duši dodává sílu, aby se vzepjala k těm nejužasnějším výkonům.

Samuel Smiles

*_*_*

Hosté v Krakonoši

DS Krakonoš nám nyní připravuje řadu zajímavých akcí.

Dne 29. 3. 2003 jsme shlédli představení hostujícího souboru Vicena z Ústí nad Orlicí, a to divadelní hru Viléma Wernera Právo na hřích. Téma manželské nevěry, které se v různých obměnách odehrává po tisíce let na nejrůznějších místech zeměkoule. Podle nejnovějšího průzkumu je u nás 60 % populace nevěrných svému partnerovi. Představení nás pobavilo, zasmáli jsme se, zejména postava matky nás upoutala. Rozumná tchyně i maminka. Kéž by se občasné případy nevěry daly řešit takovým rozumným způsobem.

hm

Dětem

Matko moudrosti
o jistotu práce pro ně Tě prosíme
tak jako ptáci prosí o jistotu hnízd

O zdravé zmo pro ně Tě prosíme
o jistotu mít co jíst
o jistotu čisté vody a vzduchu
pro ně Tě prosíme

o balans
tak jako racek nožku opřenou
o ledovou tříšť
o jistotu lásky pro ně Tě prosíme
dej, ať se mohou narodit.

dr. Zdenka Vaněčková

Vysoké a my s ním

Vzorná kuchařka

Měli jsme na chalupě na návštěvě mladou rodinku s malým roztomilým hošíčkem. Můj syn se chtěl před hosty pochlubit svým kuchařským uměním. Chtěl však také využít pěkného počasí na lyžování, a proto odjel s vnoučaty na sjezdovku. Pověřil mě doděláním oběda. Měla jsem dát vařit brambory a to jsem udělala. Jako další úkol jsem měla péci maso. No a to byl ten kámen úrazu, neboť já se domnívala - bohužel mylně -, že pekáč s masem se nalézá v troubě. On tam však nebyl. Syn mně před odjezdem řekl: "Až tě zavolám (měl s sebou mobil), tak to maso zapni!" Takže když zavola, šla jsem jeho příkaz splnit. Zapnula jsem na sporáku ty dva knoflíky, aniž jsem se podívala do trouby. Vesele jsem se bavila s hosty. Přiznávám bez mučení, zapovídala jsem se s nimi až do chvíle, kdy ta mladá paní mě upozornila, že to maso vůbec nevoní. Šla jsem se podívat na příčinu a zjistila jsem, proč nemůže vonět - ono tam vůbec nebylo. Takže jsem "pekla luft". Maso se zatím "peklo" v lednici. Vtom se jako naschvál vrátil syn, a když zjistil, co se stalo, počil mě takovými tituly, které bych nikomu nepřála slyšet. Vztekle vyndal maso z lednice a dal péci do vzorně vyhřáté trouby. Ještě že jsem uvarila ty

brambory. Když bylo maso hotové, začali jsme jíst - v tichu. Po obědě a umytí nádobí jsem se takticky odsunula užít si siesty. Co všechno je v tom stáří možné a nemožné. Moje rada tedy zní: vždy je nutno se podívat do trouby, je-li tam to, co tam být má.

Jaroslava Grusová

Posuzuješ se podle společnosti, ve které se pohybuješ?

Těšíš se z odlesku jiných lidí?

Když pobýváš s králi, považuješ se za mocného.

Když hovoříš s učiteli, považuješ se za moudrého.

Když sedáš s mnichy, považuješ se za svatého.

Když tlacháš s rytíři, považuješ se za silného.

A kdyby se ostatní posuzovali podle tebe, za jaké by se považovali?

Z moudrosti starého Irského

Z HISTORIE dávné i nedávné

Rok 1912

V březnu přišel sem nový obvodní lékař MUDr. Šťastný (isralita). Tyž však v říjnu odešel odtud, nemaje tu

přízně, ježto byl velký mamonář po penězích.

Notář E. Holey, který zde byl 20 let, odešel do Litomyšle. Jako nový c.k. notář nastoupil úřad Jan Vrba.

Koncem března silná bouřka, ochlazení, pak teplo. Začátkem dubna velké deště s větrem. V půlce velká vánice a sníh, pak teplo. Nádherný obraz přírodní - 17. 4. v poledne velké zatmění slunce až do 9ti desetin jeho tak, že v největším zatmění zbyl ze slunce jen malý srpek. Při zatmění příšerně žlutavé přitímí jako před bouří. Den byl jasný, teplota klesla. Další dva dny bylo krásně. Kolem 1. května zima při jasném počasí. Velká sucha a vítr. Květen celý sychravý. Červen pěkný.

Na svatodušní neděli a pondělí v květnu hráli sklenářští hasiči na radnici divadlo Gazdina roba. Kus byl sehrán výborně. Užívání sálu na radnici bylo však z bezpečnostních důvodů zakázáno.

V červnu započato s opravou kostela stavitelem Andrejskem ze Semil. U kostela se nalézající pomník Pláčící anděl byl převezen do parku ke hřbitovu, opraven a natřen. I jiné staré pomníky byly převezeny do parku. Z věže kostelní byl snesen kříž i bán za účelem nátěru. Zlatil zdejší řezbář František Hanuš. Oboje bylo nové v roce 1883. V báni se nalézal pamětní spis v plechovém pouzdře, které bylo rezavé. Spis i se spisem novým, sepsaným p. farářem Josefem Bémem, byl dán do láhve a opět v báni nechán. Poněvadž staré ciferníky u hodin, které byly dřevěné a pobité

plechem, byly úplně zničené povětrnostmi, pořídila obec vysoká tři nové ze železné konstrukce s výplní sklenou. Seřízení ciferníků a pozlacení starých číslic provedli řezbář Hanuš a hodinář Hnyk. U vchodu do kostela poraženy dva kaštany, aby bylo lépe vidět krásnou předsiň kostela. Na opravy přispěly obce obnosem 3969 K. 27 hal. Obec vysoká sama musela zaplatit 2407, 38 K. Byla opravena i farní budova.

Hovězí maso prodávalo se kg za 2 koruny. Řezníci dělali tzv. buřty malé jako vlašské ořechy.

V červnu se opravovala socha P. Marie na náměstí. Celá socha byla oškrabána, otesána, vyspravena, schody nově urovnány, vypadané kusy pískovce nahrazeny z pomníků od kostela a zkramlovány. Na soše vzadu vytesán nápis "Tato socha postavena byla roku 1759, obnovena roku 1912". Sochu zlatil řezbář Hanuš. Sochař Veis z Hořic opravil ještě sochy sv. Floriána a Antonína na silnici ke hřbitovu. Podstavce pod ně vzaty z pomníků od kostela. V městském parku postaven nový záchod se žumpou s vrchem dřevěným se třemi místnostmi.

23. června župní hasičský sjezd. Hasičů se sjelo na 800. Krásný parný den. Veřejné cvičení našich hasičů na dobytčím tržišti. V parku na "sokolovně" koncert.

Zřízení státní telefon s připojením na centrálu v Dolní Rokytnici - 15. července. První stanici obdržel Petr Skrbek, obilník č. 1.

Do domu J. Róna u nemocnice uhořel

hrom, nezapálil, projel stropem světnice a vedle kamen do země. V chlévě však zabil kozu.

Ve Vysokém úhrnem 219 jiter a 318 sáhů lesa.

Srpen i září zimavé a deštivé. Zkažené obilí.

Na náměstí zřízena obecní mostní váha. Otevření uzenářského krámu L. Vodsedálka. Konána sbírka (Sokol) na vypravení Českého červeného kříže na bojiště balkánské. Z Vysokého museli narukovat 2 námořníci a 2 pěšáci.

Sčítání lidu - 1425 obyvatel. Sníh padal od začátku listopadu - v půlce prosince deště, stejně jako o Vánocích, po Novém roce mrazy bez sněhu.

*Pokračování příště
Iva Řehořová*

*_*_*

*Svět je úžasný, jenom se na něj
musíme dívat správnými brýlemi.*

Alexandre Dumas ml.

*_*_*

V minulém čísle jsme si připomněli 500 let od smrti Havlase Pavlaty. Pan Prokop Hásek napsal několik "písní" na historická témata s humorem a vtipem jemu vlastním. Se všemi vás, milí čtenáři, postupně seznámíme. Tentokrát k uvedenému výročí to

bude Píseň o Havlatovi z Pavlaty. Zazpívat si ji můžete na melodii Písně strašlivé o Golemovi ze hry Voskovce a Wericha Golem z roku 1931.

(Vzpomínáte - Dovolte, bych suše předpokládala, Golema že všichni znáte tu. Rabí Lev že z hlíny ho uplácal, protože měl vzteka na tetu...)

Píseň o Havlatovi z Pavlaty

Slyšte lidé píseň bohatýrskou z dob, kdy u nás byli medvědi, pohříchu v dějinách naší vlasti o těch věcech vůbec nevědí. Historie kde tajemně mlčí, stará pověst ráda dopoví, díky jí že dneska vůbec víme o medvědu a Havlatovi.

Tenkrát muselo být v Čechách zima, všude bylo plno uhlířů, kromě nich pak ohřívalo klima mnoho přeudatných rytířů. Pojila je všechny stejná práce, jak rytíře, tak i uhlíře, rytířové pálili si hrady, uhlíři zas v lesích milíře.

Žil jest kdysi v lesích nad Jizerou praděd náš Havlata z Pavlaty, v medvědice kůži ohozený na katích měl z lišky záplaty. Chata jeho v hloubi lesa stála ukrytá jak hnízdo v rákosu, když Havlata vyšel před svou chatu, tak měl smrky zrovna u nosu.

Jednou večer, když si pek' sejkory, na dveře kdos silně zabušil,

Havlata hned otevřel závory, hosta zlého chudák netušil, krev mu stýdla a na stole kafe, mráz po zádech krutý se mu táh, ve tmě užel zvíře překrutné, medvěda, šampiona všech vah.

Z medvědice že si dal šit šaty medvědu se líbit nechtělo, v žalu svém došláp' si na Havlatu, sypaly se rány na tělo. Však ji pomstím, zařval medvěd strašně,

levým hákem zasáh' Havlatu a vzápětí nato druhou prackou nasadil mu prima kravatu.

Havlata se sem tam zapotácel, byl už z toho mrtvý napolo, přece však se v mžiku zase vzhopil, a tak začalo druhé kolo. Mocnou pěstí na solarus plexus medvědovi bušil obouruč, sám sis přec o tenhle výprask říkal, tak si teď' bruč anebo nebruč.

Druhé kolo bylo pro Havlatu, nevím, co bych ještě doložil, medvěd reklamoval spodní úder, zařval a na zem se položil. Havlata ho hnedka odpočítal, za nohy pak odtáh' do chaty, rány vyčistil mu jodtinkurou a na kožích přišil záplaty.

Z medvěda byl pacient překalý, neměl vůbec už úmyslů zlých, díky péči Havlaty z Pavlaty za týden už chodil o berlich. Po lesích Havlatu doprovázel a ač zní to skoro k nevíře, když už zas byl trochu pohromadě,

pomáhal mu pálit milíře. Koukej, šéfe, povídal mu jednou, to je přec už stará tradice, že se mezi slovanskými bratry s oblibou pěstuje pranice. Havlatovi okem mrk po šatech, viš, já jsem měl starou tuze rád, co však stalo se, už odpusť me si, do smrti chci bejt tvůj kamarád.

A tak jednou, když si po večeri hověli spolu na trakaři, z rádia hlásila Četka zprávu, na Moravě že jsou Tataři. Na konec pak ještě radu dobrou, ať se zatím nikdo neleká, do pole že proti tatařinům vytáh' Jaroslav ze Šternberka.

Havlatovi zajiskřilo v očích, mocně se mu nadmul hrudní koš, medvídku můj, teď' ukážem světu, co dokážou hoši z Krkonoš. Do Prahy hned ráno panu králi do služeb své paže půjdem dát, medvídku můj, co bylo vždy naše, to nám přece nesmí nikdo brát.

Časné ráno zavřeli svou chatu, přes Vošmendu táhli do Prahy, po týdnů stáli u brány hradu zeslábli z té strašné námahy. Pane králi, nejdřív noste jídlo, pánbůh vám to stokrát navrátí, z toho vznikla pomluva neblahá, ve Vysokém že jsou nemráti.

Na Pražském hradě teď' bylo živo, rytířů byly plné sály, se svojí mladou přesličnou dcerou byl tam rytíř ze Hrubé Skály. Havlata hned jako krajan dobrý

rytíři se slušně poroučel, medvěd že byl slušně vychovaný, dal mu pac a něco zabručel.

Havlatovi krásna té princezny přirozeně stoupla do hlavy, byl jest chudák z lesů přehlubokých, poprvé zřel něžné pohlaví. Starý rytíř moudře ho vzal stranou, dceru mou přec nemůžeš si brát, nech hloupostí a slečnu pusť z hlavy, tys jen uhlíř, já aristokrat.

Tohle byla pro Havlatu sprcha, z prsou se mu vydral těžký vzdech. Medvěd začal láteřit na ženské, tak ho mrzel jeho pána pech. Koukej, šéfe, nech teď' slečnu plavat, s Tatary se ráno půjdem bit. Vrátiš-li se z boje pokryt slávou, možná že si ji budeš moci vzít.

Do pole vytáhli s velkou slávou, nad hlavou prapor vesele vál, v záloze za bitevními šíky Havlata s medvědem tiše stál. Když pak viděl, jak v té bitvě strašně rytířům ubývá na síle, medvěda hlavu přivinul k sobě, hochu, teď' přišla naše chvíle.

Vyrazili prudce ve střed bitvy silou vichru z jejich rodných hor, tatařinů šíky rázem zřídly, jako by v nich řádl hrozný mor. Na útěk hned dal se voj nepřátel rady jiné sobě nevěda, hrůza padla na tatarské hordy z Havlaty a jeho medvěda.

Václav král vítězstvím zřejmě dojat Havlatovi skoro bezduchému

vděčně stiskl ruku, tvář políbil, medvěda poškrabal za uchem. Hrdino můj od hor krkonošských, rytíři Havlato z Pavlaty, všechna přání, která si jen přeješ, nesplním-li, ať jsem proklatý.

Pane králi, zašeptal Havlata, mám jen jedno přání na světě, aby pan kolega z Hrubé Skály zkusil si mne vzít za zetě. Selbstverständlich, zavýskl král Václav, že to pořídil tak lacino, královské vám dávám požehnání a Nistějku k tomu za věno.

Na Nistějce, na jizerské skále, žil teď šťastně rytíř Havlata. Každý rok mu jeho vkusná paní povila zdravého caparta. A jak léta po létech plynula, zalidnil se krkonošský hvozď, díky lásce našich Havlatových mnohý z nás tam na horách vyrostl.

Věky přešly, co bylo už není, hvozď už zmizel, vše pohltil čas, že byl medvěd, že byl i Havlata, už jen pověst udržuje v nás. Po věky však naše město rodné uchovává starou tradici, Havlatu i věrného medvěda ve znaku má na své radnici.

Prokop Hásek

Paměti legionáře

3. část

Němčinu jsem později polykal s mnohou slzou. Můj zájem o učení

zůstával dlouho neprobuzen, protože jsem učitelským výkladům nerozuměl. Němčtí spolužáci, i když se ke mně nechovali nepřátelsky, smáli se mým potížím a neúspěchům a to mne deprimovalo a velmi bolelo. Později, když ta dětská touha přec jen vítězně prorážela kruh izolovanosti, sblížil jsem se poněkud i s těmi německými kluky a ty naše hry byly mně nejlepší učitelkou. V živém styku s mluvenou němčinou jsem si rychle osvojoval potřebnou zásobu slov a pojmů, takže ke konci školního roku už jsem docela obstojně mluvil německy.

Avšak ani tohoto sotva nalezeného klukovského štěstí nemělo mi být nadlouho dopřáno. Naším se tu nevedlo dobře. Každý, na koho se podívali, byl jim dlužníkem. Maminčina tužka nemívala téměř příležitosti, aby si zařadila na škrtní starých dluhů. Tátovi bylo nyní už zcela jasno, že se v téhle mizerii dlouho neudrží ani nad vodou, natož aby mu jeho namáhavá a poctivá práce přinesla aspoň skrovné výsledky. A tak jednoho dne se rozhodl odhlásit svou živnost. Na přání maminčino jsme se pak odstěhovali do Vysokého, kde maminka za pomoci svých rodičů koupila chalupu čp. 105. Stěhovali jsme se tedy do svého. Táta ale - znechucen nezaviněnou katastrofou v Jablonci a bědným existenčním stavem ve Vilémově - už se k svému řemeslu nevrátil. Ve Vysokém kvetla tou dobou výroba bačkor. Byla to jediná příležitost, které se mohl

chytit. Nebylo nic těžkého se tomu naučit, a tak ze zdatného pekaře se obratem několika dní stává bačkorář. Maminka se scvrkávala během těch neblahých let na věchýtek a táta zestaral. Družných hovorů mezi nimi nebývalo. Každý mlčenlivě vyseďoval u své práce, která jim nyní voněla hořkostí pelyňku, jež jim osud vkápnul do duše. Nikdy si ale pro to vše neřekli křivé slova, nikdy se nepohádali, ale také jeden druhého nepohladili, ani slůvkem nepovzbudili. A přítomnost dědy a babičky Vodsedálkových, kteří nějaký čas žili s námi pod jednou střechou, nepůsobila příznivě na vývoj rodinného soužití. O všechno to, co tyto dva nešťastné lidi uvádělo do bědného postavení, jsem se příliš nestaral, jen instinktivně jsem vycítil jakési osudové zavanutí, které tu odválo něco, co zůstalo jen v mém podvědomí a co si teprve nyní při vzpomínání uvědomuji a co se mi jasněji vynořuje. A z toho podvědomého pocitu utvářela se později i má povaha. Duši zastíel lehký závoj smutku, který v pozdějších letech bránil, abych se zcela radoval z darů života. Nad povrch tohoto podvědomého sevření drala se však přesto vítální touha vdechnout co nejvíce z krásného a velkolepého dětského světa, protože to byl svět utkaný z drobných klukovských radostí, bláznění, všelijakých darebčin a příhod a poznávání nových a nových objevů, vzrušujících dobrodružství, krásného kamarádství, přírodních zážitků

a tak dále a tak dále. Vše to naplňovalo mou chlapeckou duši nevyslovitelnými pocity, které formovaly vztahy k druhům mých her i k věcem v přírodě... Ve Vysokém jsem se dokonale vnořil do všeho, co hýbalo mým klukovským světem. Byl jsem zde šťasten, třebaže naše hmotné poměry stály na stráž nad touhami a sny. Do školy jsem i zde chodil velmi rád. Dychtivě jsem naslouchal podmanivým výkladům našich učitelů, kteří nám s tak nevšední láskou vštěpovali základní vědomosti pro náš budoucí život. Po přestupu z německé školy vilémovské jsem měl značný náskok v němčině, která za Rakouska byla na českých školách povinným předmětem, a své spolužáky jsem proto znalostí této řeči zcela zastiňoval. To mi vyneslo mimořádnou vážnost nejen u kluků, ale i u holek.

*Pokračování příště
Bohumil Doležal,
zpracovala Ludmila Hnyková*

*_*_*

*Nikdo neví, kam až sahají jeho síly,
dokud je nevyzkouší.*

Johann Wolfgang von Goethe

*_*_*

ŘEMESLA A ŽIVNOSTI

Ke Staré Vsi

A jdeme zase z náměstí, tentokrát ke Staré Vsi. Nejdříve po silnici. Hned nahore za zahradou hotelu Mařatka provozovala dámské krejčovství slečna Božena Šádková, později provdaná Hladíková. Opět ono obvyklé uspořádání. Velká obytná světnice v přízemí sloužila i jako dílna.

První dům pod hotelem bylo selské stavení pana Pacholika. Tady se zastavíme, ale ne kvůli řemeslu. Dům měl na omítce ve štítě velký obraz hospodáře, jak seje obilí. Na něho shlíží Boží oko a dole je nápis "Půda jest Bůh". Naproti vlevo měl ještě výrobu a prodej hraček pan Kučera. Dalšího řemeslníka bychom našli až v posledním domě při levé straně silnice. Bylo to "Truhlářství - Jan Janda". Zabíralo téměř celé přízemí domu. Do prostorné síně se vcházelo širokými dvoukřídlovými dveřmi a v síni byl první stroj. Nevím určitě, asi hoblovka. Vpravo byl vchod do dílny, na protější straně dvě místnosti s velkými dveřmi a v nich pily, dnes už bych je asi správně nepojmenovala. Vím jen, že když se na některém z těch strojů pracovalo, nesměli jsme do síně. Dřevo tam vonělo všude, hlavně na pavlači. Část té pavlače zabírala také kolna na pohřební vůz. Paní Růžena Jandová měla pohřební ústav. Ale o tom až jindy. Naproti

truhláři byla jatka a v domečku u jatek ševcoval můj dědeček.

A zase zpátky na náměstí a starou cestou k továrně. První zastavení bude bednářství pana Petra Nečáskova. Zase všude vonělo dřevo - narovnané ve stodole, na zahradě - a jak se mezi ním dalo krásně hrát na schovávanou a přitom poslouchat, jak bednář tlučce na obruče. To byl ráj dětí, Nečáskovi sami měli tři a plno trpělivosti s jejich hrami. Hrávali jsme si tam ve velké světnici, kde se pracovalo, vařilo i bydlelo. Navlékali jsme si na prsty prstýnky z hoblin, vybírali špalíčky a byli jsme šťastni, když jsme si sami mohli zkusit práci s malým hoblíkem nebo pořizem. Bylo toho mnoho, co pan Nečásek vyráběl a co dnes už většinou nahrazují plasty. Dál po pravé straně cesty byl provazník pan Hladík. Další řemeslo, které už zanikalo, když nemohlo konkurovat tovární výrobě. U "hlavatišťat" bylo truhlářství bratrů Vinklářových a kousek dál bokem ještě truhlář pan Patočka. Od nich se vrátíme zase na náměstí a přistě půjdeme za školu.

Anna Červinská

Vážnice

V Zákostelí u rodného domku spisovatele Zdeňka Róna je vážnice. Byla vystavěna 4. července 1833. Za mého mládí už nebyla funkční, ale jak mi řekl Lád'a Chlum z chaty Českého Ski klubu, ještě jeho maminka tam chodila pro vodu. Nebylo to sice tak

daleko, prala však prádlo po všech návštěvnických chaty. Byla to pořádná dřina. To si nyní v době automatických praček už nedovedeme ani představit. Bylo by nám asi pěkně krušno, kdybychom to měli zkusit třeba jen jednou. Nás děti ta studna moc přitahovala, přestože byla již zakrytá. Slečny Skrbkovy ale dávaly pozor, abychom netropily kolem nějaké lumpárny. Slečna Anča nám vyprávěla, že tam spadla kočka, a proto se prý vážnice musela zakrýt.

Vzpomíná Hana Pochopová

*_*_*

*Jediný způsob jak snášet svět,
je sledat ho krásným.*

Rudolf Leonhard

*_*_*

CESTUJI, CESTUJEŠ, CESTUJEME

Vůně kuchyně

Tak jsem se svých bratrů zeptala: "O čem chcete, abych napsala? Co by vás jako čtenáře mohlo zajímat?" Po výčtu více méně nepoužitelných návrhů se shodli v tom, že když je ten máj - lásky čas a láska, jak známo, prochází žaludkem, ať prý napíši, jak se v Americe vaří a jí.

Pochopitelně se vaří jinak a těžko říci, zda lépe. Lidem na celém světě chutná stejně, jen styl a porce se liší. Naše zkruslená představa o Američanech z filmů a seriálů by mohla hrát v prospěch těch, kteří drží dietu, nebo těch, co znají rodinku Simpsonových. Je fakt, že hodně Američanů vaří po telefonu. Není problém nechat si domů donést prakticky cokoliv - pizzu, činu, mexické jídlo - vše ještě teplé a během půl hodiny, a hlavně bez námahy v kuchyni a bez špinavého nádobí. Americké megaporce se dají sníst z papírových talířů a večere pro osm lidí je tak sklizená ze stolu během pěti minut.

Jinak se samozřejmě vaří při slavnostních příležitostech. Pokud se zůstávalo doma, vařilo se proslulé texaské chilli, při němž mnohdy tekly slzy, jak bylo pálivé. Griluje se, dělají se pečené brambory, houby či masové koule. Vše je ovšem mnohem více kořeněné a pikantnější a stávalo se mi, že jsem během večera vypila i litr vody, abych ten žár uhasila.

Návštěva restaurace pro mě byla často ve znamení dilematu, co si dát. Chtěla jsem ochutnat zvláště to, co se u nás nevaří nebo vůbec nevyskytuje. Vychutnat si vše, co restaurace nabízela - včetně automatické sklenice vody na stole gratis, dolévání ledového čaje či kávy gratis, omalovánky pro malé děti, aby v restauraci nezlobily, též gratis. Myslím, že je to pár dobrých nápadů pro naše restaurátory. Nemyslíte?

Vaše Daniela Hejralová

PS V Las Vegas byla gratis tequila Margarita při průchodu kasinem...

SPORT

Modernizace lyžařského areálu

Tělovýchovná jednota ve Vysokém nad Jizerou již řadu let provozuje lyžařský areál. Vedle toho, že tato činnost přináší sportovní vyžití občanům a návštěvníkům města, je z příjmu této činnosti financován chod TJ, což znamená pokrytí rozpočtů všech oddílů, údržbu zařízení a sportovišť, platy zaměstnanců a režijní náklady na provoz TJ (energie, voda, provoz vozidel a vleku a jejich údržba). Určité prostředky z této činnosti vždy jsou, ale jsme až příliš závislí na počasí, což ovlivňuje konečný efekt. Jen pro příklad v roce 2002 byl vlek v provozu 97 dní a letos pouze 66 dní.

Před dvěma lety jsme postavili krátký vlek, který rozšířil nabídku lyžařských možností v našem areálu, ale na jeho stavbu jsme si museli půjčit 2,2 milionu Kč u České spořitelny. Krajně napjatá situace nastala 15. ledna 2003, kdy se nedaly vleky provozovat z důvodu nedostatku sněhu a Česká spořitelna zjišťovala, zda budeme mít prostředky na splácení úvěru. Nakonec vše dobře dopadlo. Někdy sněh napadl a mimořádně dobrý průběh měsíce února situaci

zachránil. Manko, které jsme v tu chvíli měli, se samozřejmě vyrovnat nedalo, ale podařilo se zajistit skromný chod TJ v roce 2003 a zaplatit potřebné části úvěru. Vzhledem k tomu, že podobný vývoj počasí se v posledních letech opakuje již téměř pravidelně, není možné přeshlapovat na místě a čekat, že to vždy nějak dopadne. O řešení přemýšlíme již řadu let, ale největším problémem jsou finanční prostředky, bez kterých se potřebná modernizace areálu nedá realizovat. Navíc stávající vlek má za sebou již 26 let provozu a hrozí, že bude defektoskopickou zkouškou podpoř vyřazen z provozu. Objem prostředků, který je k modernizaci potřeba, představuje částku okolo 20 milionů Kč. Z těchto prostředků by byl postaven nový vlek s vyšší kapacitou, pořízeno zasněžování alespoň jedné sjezdovky a trasy vleku a také odbavovací systém a stroj na úpravu technického sněhu. Postupná modernizace formou neustálých půjček by nic neřešila. Při každém kroku (investici) by se muselo čekat na zaplacení plné výše úvěru, nežli by bylo možné učinit další krok, a 20 milionů, které jsou třeba k jednorázové modernizaci, si při majetkových poměrech TJ půjčit nelze. Proto jsme se rozhodli pro vstup investora, který by finanční prostředky do modernizace vložil během dvou let. Určitá jednání již proběhla a byl nastíněn směr, který bude ošetřen smlouvou. V praxi by to znamenalo, že během dvou let by byl areál kompletně zmodernizován.

Vlek by i nadále provozovala TJ a po odpisu hodnoty zařízení by toto přešlo do majetku tělovýchovné jednoty. Investor by z příjmu hradil veškerou režii spojenou s provozem areálu a dle potřeb by zajišťoval případnou modernizaci. Určitá část prostředků by rovněž směřovala do běžeckého areálu, který naše zařízení vhodně doplňuje. Jsme jedním z mála lyžařských areálů, který provozuje a upravuje i běžecké tratě. Navíc by po dobu nájemního vztahu garantoval rozpočet TJ dle stanovených kritérií a TJ by měla nad určitou hranici procentní podíl na zisku. Momentálně je rozjeta řada jednání, připravuje se projekt a návrh smlouvy. Jedním z nejdůležitějších bodů je jednání s vlastníky pozemků, zejména pak s těmi, kteří budou dotčeni stavbou nového vleku a vybudováním zasněžovacího systému. V této věci máme rovněž ujasněnou představu a budeme s vlastníky jednat, protože musíme zachovat rovnováhu ve věci připravované smlouvy. Tělovýchovná jednota do modernizace nabídne prostor areálu a zabezpečí jeho provoz. Investor pak zajistí potřebný přísun finančních prostředků na vlastní modernizaci a provoz. Vzhledem k tomu, že smlouva s TJ o pronájmu pozemků byla ve většině případů uzavřena v roce 1995 a mohlo dojít ke změnám, je současný seznam aktualizován dle současných vlastnických listů. S vlastníky pak bude celá záležitost osobně projednána na společném jednání vlastníků, vedení TJ, investora a zástupců města Vysokého

nad Jizerou, které se uskuteční koncem května 2003.

Věříme, že členové TJ a vlastníci pozemků pochopí závažnost tohoto kroku, který je z našeho pohledu nevyhnutelný. Pokud bychom totiž neprovedli modernizaci v takto krátké době, návštěvníci by postupně přešli do areálů, kde budou díky zasněžování příznivější podmínky pro lyžování. Navíc tento krok zabezpečuje životaschopnost TJ, v níž je sdruženo téměř 50 % občanů Vysokého nad Jizerou, na další roky její činnosti. V poslední době se na téma modernizace mezi občany Vysokého velmi diskutovalo a poměrně často docházelo k neúmyslnému šíření nepodložených informací a k různým rozdílným názorům. Jednání výboru TJ dne 24. 4. se touto problematikou zabývalo a bylo rozhodnuto, že 30. 5. ve 20. 00 hodin se v klubovně sokolovny uskuteční veřejná členská schůze TJ ve Vysokém nad Jizerou a na tomto jednání bude členská základna o celkovém záměru rekonstrukce informována podrobněji.

Závěrem je třeba říci, že k uvedeným jednáním má výbor TJ mandát vyplývající jednak ze stanov a jednak z valné hromady, která se uskutečnila 7. 3. 2003. I přesto se výkonný výbor TJ rozhodl, že je třeba členům TJ vysvětlit celou strategii a zároveň představit hlavního investora akce.

Jakékoliv podrobnější informace je možno získat buď u předsedy TJ Ing. Ivana Hanuš (602 291 505) nebo u

sekretáře TJ Zdeňka Seidla (481 593 495 či 605 790 785).

*Za TJ Vysoké nad Jizerou zpracoval
Zdeněk Seidl*

KČT

Jízda do CHKO Železné hory 1. května 2003

Odjíždíme autobusem v 6.30 hodin z Vysokého, účast 40 příznivců turistiky. První zastávka Žleby - prohlídka krásně upraveného zámku stála za to. Pokračujeme autobusem do Podhradí a dále již pěšky na hrad Lichnici, vychutnáváme výhledy na další naše putování a seznamujeme se s historií hradu. Dopolední túra: Lovětínská rokle, Třemošnice, Hedvičino údolí, Peklín, rybník Peklo, Kraskov. Cestou jsme zažili i trochu bloudění a plánovaná délka trasy se o nějaký kilometr protáhla. Autobusem přejíždíme na Sečskou přehradu a hurá na odpolední túru: hrad Oheb, údolí Chrudimky, Hořelec, Bojanov, Mezivěti, vodní nádrž Křižanovice, Hradiště, Nasavrky. Konečně cíl. Ušli jsme 29 km a při večerí a pivku hodnotíme zájezd jako dobrý. Počasí jedna báseň a závěr - už se těšíme na další turistickou akci.

Jiří Libal

*Každé desetiletí člověka má své
vlastní štěstí, své vlastní naděje a
vyhlídky.*

Johann Wolfgang von Goethe

Společenská kronika

Sňatek

12. 4. 2003 **Veronika Kováčiková** a
Jindřich Matura, oba z Vysokého
nad Jizerou
19. 4. 2003 **Eva Maxymczuková** a
Josef Tryzna, oba z Jablonce nad
Jizerou

Hodně štěstí!

Životní jubilea

Vysoké nad Jizerou
Anna Novotná 92 let
Václav Hladík 82 let
Ludmila Hnyková 81 let
MUDr. Miluše Mašková 80 let
Jan Nedomlel 77 let
Žofie Zitová 76 let
Jaroslav Zeman 73 let
Anna Zemanová 71 let
František Knížek 71 let
Květa Nedomlelová 71 let
Bohuslav Matoušek 93 let

*_*_*

*_*_*

Václav Lukáš 91 let
Bohumil Martinec 84 let
Otto Volprecht 81 let
Jiřina Doubalíková 80 let
Jarmila Hladíková 77 let
Josef Rón 77 let
Petr Nečásek 74 let
Věra Kučerová 73 let
Zdeněk Fišera 72 let
Milena Mercová 72 let

Helkovice
Jaroslav Nosek 75 let

Horní Třič
Anna Lukšová 89 let
Alžběta Vodseďálková 87 let
Jarmila Ederová 75 let

Sklenařice
Marie Holcová 90 let
Alena Metelková 78 let
Josef Metelka 70 let
Václav Metelka 79 let
Anna Rydvalová 78 let

Stará Ves
Maxmilián Černý 73 let
Jana Štěpánková 70 let

Všem jubilantům blahopřejeme!

Úmrtí

Dne 27. 4. 2003 zemřel pan **Milan Lukeš** z Vysokého nad Jizerou ve věku nedožitých 80 let.

Dne 5. 5. 2003 zemřel pan **Josef Soukup** z Vysokého nad Jizerou ve věku 81 let.

Dne 13. 5. 2003 zemřel pan **Jiří Holeček** z Vysokého nad Jizerou ve věku 70 let.

*Všem pozůstalým vyjadřujeme
upřímnou soustrast.*

Ze smutečního projevu při posledním rozloučení s paní Janou Bláhovou, roz. Pacholíkovou, 22. března 2003

Dostalo se mi důvěry, abych na místě posledního rozloučení poděkovala za naše městečko a za všechny členy DS Krakonoš paní Janě Bláhové za všechno, čím do poslední chvíle, pokud jí síly stačily, přispívala k dobrému životu v našem milém městě. Jako členka DS Krakonoš měla dlouhá léta na starost prodej vstupenek. Byla trpělivá a spolehlivá. Své dvě děti, Čestmíra a Janu, vychovávala téměř sama a snažila se

ze všech sil, aby z nich byli dobří lidé, vedla je k lásce k umění, muzice, domovu a v neposlední řadě k víře v Boha. Měla několik přání. K největším patřila cesta do Vatikánu, a to se jí mimo jiné splnilo. Jana byla mojí spolužačkou, pracovitou a pečlivou, a při našich třídních srazích nám nadšeně vyprávěla o svých dalekých cestách. Ale jak léta přibývala, síla kvůli bezohledné nemoci ubývala. Tak už to v životě je. Všichni nakonec jdeme cestou, která nám je připravena... A je tu těžká chvíle loučení... Co říci úplně nakonec? Najednou je tu jediné slovo, obvyčejné a prosté - děkujeme!

*Děkujeme za tvou obětavou práci,
děkujeme za každý tvůj dobrý skutek.
Děkujeme za slzy i za legraci,
nám zůstávají milé vzpomínky a
smutek.*

*Děkujeme za láskyplná slova útěchy,
děkujeme za pochopení našich
trápení...*

*Děkujeme za každíčkou pomoc, tím za
úspěchy.*

Osud shovívavě rozhodl...

A to už nikdo nezmění.

Slávka Hubačiková

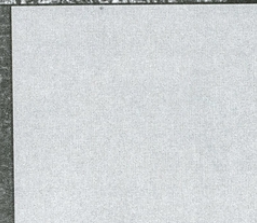
Jste srdečně zváni
na
11. ŠPINDLEROVSKOU POUŤ
27.6. - 29.6.2003

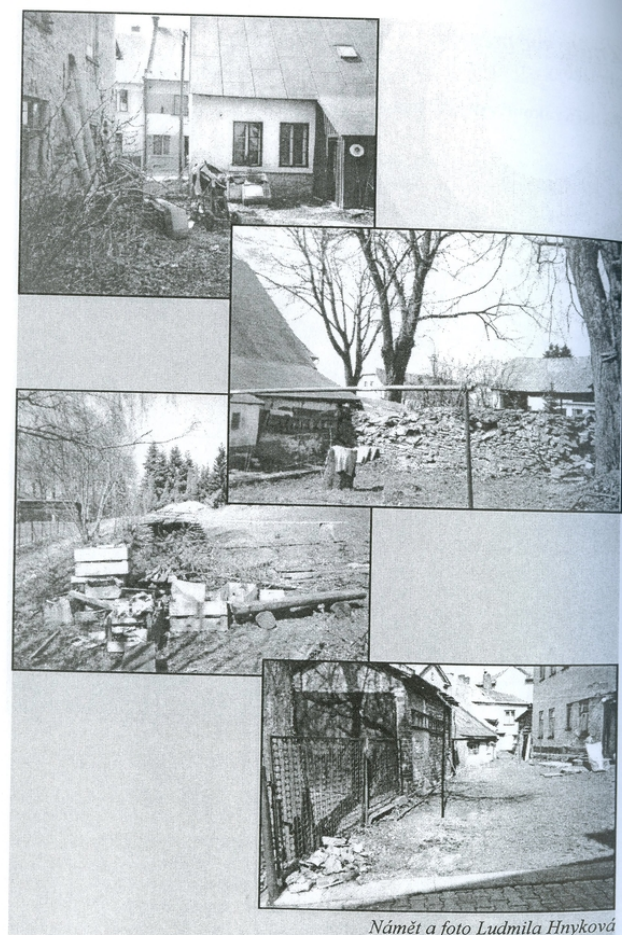
mše svaté, bohatý a různorodý kulturní program,
poutňové atrakce, občerstvení
(koncerty, divadlo, šerm, hasiči, mažoretky, gymnastky, cvičení psi...)

Znáte své město?

obrázkový seriál k zamyšlení

Zátiší a zákoutí vysockého jara

Námět a foto Ludmila Hnyková

Řešení fotohádanek z tohoto čísla:

1.	Módní novinka - ploty ležící	5.	Co zůstane po odchodu
2.	Idyla pod ořešákem	6.	U Plukovníka
3.	Jarní sklizeň jablek	7.	Táboráku, plápolej!
4.	Okrasa hřbitova	8.	Cihlové zátiší

TJ Sokol Jablonec nad Jizerou

pořádá

"Kurzy tance a společenské výchovy"

Kurzy se budou konat každou sobotu od 19. 00 hodin.
Začátek 6. 9. 2003 v Kulturním domě v Jablonci nad Jizerou.

Kurzovné 700,- Kč

Přihlášky: Kulturní dům v Jablonci nad Jizerou
telefon 481 591 345 nebo 481 591 288

Pozvánka

na poradenský den Poštovní spořitelny

který se uskuteční na Vaší poště ve Vysokém nad Jizerou

každé úterý v měsíci květnu

dopoledne od 10. 00 do 11.00 hodin
odpoledne od 14. 30 do 16. 30 hodin

Potřebné informace k produktům Poštovní spořitelny
Vám poskytne pracovnice Poštovní spořitelny Iva Myšková

Poštovní spořitelna se těší na Vaši návštěvu!

Účet, který žije s vámi **Postžiro**

Klasik • Rodina • Senior • Junior • Plus • Elektron

Postžirový účet je vždy a všude s vámi, a proto přesně ví, co potřebujete. Nyní vám nabízí nové programy, z nichž si vybere opravdu každý. Kromě jsou určeny, napovídají si jejich název: **KLASIK, RODINA, SENIOR, JUNIOR, PLUS a ELEKTRON.** Každý vám řekne výhody: nižší poplatky za vedení účtu, zvýhodněné transakce, bezplatná výplata Mzdových výnosů z účtu zdarma... Programy vám navíc otevrou cestu k bankovním nejmodernějším stylům s možností ovládat svůj účet přes počítač či telefon, s povoleným přepřepnutím účtu, mezinárodní platbami kartou a dalšími výhodami. Který program je pro vás nejlepší? Zeptejte se na nejbližší poště... Řádky vám poradíme.

Infolinka: 800 161 162, www.postovnisporitelna.cz

Vážení občané,

Československá obchodní banka, a. s. Poštovní spořitelna, pracoviště Jičín společně s Českou poštou, s. p., obvod Jičín pro občany Vysokého nad Jizerou a okolí připravila nabídku služeb s možností zřízení účtu u Poštovní spořitelny na Vaší poště.

Poštovní spořitelna je součástí Československé obchodní banky, a.s., jedné z nejvýznamnějších bank v České republice. Své bankovní produkty a služby nabízí prostřednictvím přepážek sítě pošt.

Nabídka našich produktů:

Pro fyzické osoby:

- **Postžiro Klasik** - účet pro osoby od 18 let
- **Postžiro Senior** - účet pro osoby od 55 let s podmínkou zaslání důchodu na účet, zvýhodněné poplatky
- **Postžiro Junior** - účet pro osoby od 15 do 18 let s možností vedení účtu až do 26 let, zvýhodněné poplatky

Pro právnické osoby:

- **Postkonto** - účet pro fyzické osoby podnikající, právnické osoby, spolky a sdružení, pro nově vznikající podnikatele na živnostenský list jsou zvýhodněny poplatky - 3 měsíce veden účet zdarma

Bližší informace Vám poskytnou pracovnice České pošty, s.p., ve Vysokém nad Jizerou, telefon 481 593 549, nebo pracovnice Poštovní spořitelny pracoviště Jičín tel. 493 523 668, mobilní tel. 605 889 170 a 737 201 615.

Provozní doba pošty : Po-Pá 8.00 - 11.00
13.00 - 17.00 hodin